

Cellist en sounddesigner Bassel Abou Fakher: 'De oorlog hield mij niet tegen'

05/06/18 om 21:00 - Bijgewerkt op 11/06/18 om 13:22
 Uit Knack Weekend van 06/06/18 (/s/r/c/1157397)

Nadat hij in 2015 Damascus ontvluchtte, blies Bassel Abou Fakher (21) zijn Qotob Trio in Brussel nieuw leven in. Geflankeerd door Piet Maris en Jean-Baptiste Delneville stond hij al in de AB en Bozar. Ook deze zomer spelen ze live.

© Wouter Van Vaerenbergh

Ik heb een haat-liefdeverhouding met mijn cello. Ik moest eerst zeven jaar zweten op etudes en toonladders voor ik op mijn vijftiende een melodisch stuk mocht spelen. Tijdens die suites van **Bach** voelde ik voor het eerst echt interactie met mijn instrument. Dat maakte me zo gelukkig. Vandaag denk ik elke seconde aan muziek, maar toch wil ik soms mijn cello tegen de muur gooien. Omdat het me irriteert dat ik niet goed genoeg ben. Daarom heb ik nu mijn job in een café opgezegd: om me elke dag te kunnen toeleggen op mijn instrument. Ik wil er alleen nog liefde voor voelen.

De oorlog hield me niet tegen. Soms viel er een bom in de straat, maar direct daarna vroeg ik aan mijn vrienden: 'Wat doen we vanavond?' We waren tieners en niet van plan om thuis te blijven, waar er alleen kaarslicht en nauwelijks te eten was. Ik ben altijd onafhankelijk geweest, opstandig ook. Na een ruzie verdween ik soms drie dagen van huis.

Vluchten gaf me energie. Eindelijk vertrokken! Ik reisde met vier vrienden, per trein, te voet of in een rubberboot. Maar in Brussel sijpelde die adrenaline langzaam weg. Vooral de eenzaamheid weegt. Ik leer snel mensen kennen, maar diepe vriendschappen opbouwen, zoals ik deed in Damascus, is moeilijk.

|| De oorlog hield me niet tegen. Soms viel er een bom in de straat, maar direct daarna vroeg ik aan mijn vrienden: 'Wat doen we vanavond?'

Het leven heeft zin, denk ik, net omdat het niet voorbestemd is. Mocht alles op voorhand vastliggen, waarom zou ik dan nog moeite doen om mijn muziek of mijn relatie te doen werken? Je moet je bestaan zelf vormgeven en je kunt dat ook. Dat zei mijn moeder altijd. Net zoals ze al lang voor de crisis zei: 'Probeer te vertrekken. Europa is vrediger, er zijn meer mensenrechten.' Ze is een emotionele vrouw met een diploma geneeskunde en journalistiek. Ook mijn vader geloofde altijd in mij. Ik hoor hun woorden nog altijd, ook nu ze ver weg zijn.

Pas bij mijn derde poging haalde ik mijn kamelen-rijbewijs, vooral parkeren is lastig. Dat zeg ik tegen mensen die zich verbazen over het feit dat ik Engels spreek of dat het in Damascus soms sneeuwt. Pas op, ik ontmoet ook veel wijze, open mensen. Maar zelfs aan hen zal ik nooit kunnen uitleggen hoe het is om te leven in conflictgebied of waarom ik religieuze fanatici altijd zal wantrouwen.

Me willen bewijzen is de beste motor. Een onbeleefde klant moeten bedienen of botsen op mijn eigen perfectionisme: het maakt me zo kwaad dat ik muziek ga maken om te tonen wat ik wel kan. Ons trio doet wat ik echt wil: luisteraars een cinematografische ervaring bieden zonder hun een verhaal op te leggen, poëtische muziek die de ziel raakt. Als dat lukt, kan ik weer een maand verder.

Sounddesign is zoals gokken: het gaat niet om het geld, maar om de jacht. Net zoals het opwindend is om in het casino de kaarten te zien omgedraaid worden, zo voel ik dopamine vrijkomen als ik nieuwe taperecorders of effecten uitprobeer. Rond die passie wil ik mensen samenbrengen. De tatoeage op mijn rechterarm herinnert me daaraan. Het is het woord Qotob, Arabisch voor spel.

|| Ik leer snel mensen kennen, maar diepe vriendschappen opbouwen, zoals ik deed in Damascus, is moeilijk

Zonder koffie, geen focus. Een dubbele shot espresso is de beste manier om de bubbel van concentratie en geduld te creëren die ik nodig heb om te oefenen. Daarna ontspan ik door te gaan wandelen met mijn hond. Stella raakte in België nadat een vriend van mijn vader haar voorbij de checkpoints naar Beiroet had gereden. Hier in Brussel gaan haar oorlogstrauma's stilaan liggen, al blaft ze nog altijd van angst als ze militairen ziet.

Ik wil niets liever dan gewoon mogen opgroeien. Sinds mijn achttiende heb ik zoveel verantwoordelijkheden - de huur betalen, papieren in orde krijgen, Nederlands leren, voor Stella zorgen - terwijl ik net als andere twintigers ook eens dronken wil thuiskomen om vijf uur 's morgens. Ik hoop vurig dat ik binnenkort slaag voor het toegangsexamen muziekproductie aan KASK, dan krijg ik een beurs en kan ik me focussen op mijn studies. Ik ben dankbaar voor alle kansen die ik al kreeg, maar ze komen met zoveel verwachtingen. Dan denk ik: *don't push me, please*. Laat me maar rustig groeien.